

Zemětřesení a nemoc

Jednou v noci uslyšel Robinson silné dunění. „To jsou lodní děla,“ zvolal, „nějaká loď volá o pomoc!“ Rychle vyběhl na pobřeží, ale nikde v dohledu loď neviděl. Náhle se pod ním zahoupala země a znovu se ozvalo dunění. Když pohlédl ke Kuželovitým horám, uviděl, že z jednoho vrcholu stoupá hustý šedý dým a v něm prošlehávají plameny. Z vrcholu hory se vyvalil žhavý proud lávy. „Bydlím blízko sopky,“ pomyslel si Robinson s obavami. Země se otřásala a pukala, z Ohnivé hory se valily hromady kamení.

Robinson byl rád, že není v jeskyni, tam by ho kameny jistě zavalily a nedostal by se ven. Spustil se prudký liják, smíchaný se sopečným popelem. Burácení hromu se střídalo s otřesy země. Vysoké stromy se lámaly jako třísky. Robinson padl na kolena a prosil Boha o záchranu života.

K ránu otřesy země ustaly i bouře se utišila a vycházející slunce ozářilo spoušť, kterou způsobilo zemětřesení. Robinson se odvážil k jeskyni. Vchod byl zavalený kameny. Vzpomněl si na kozy, zda přežily, ale byly pryč. Nejspíš v hrůze uprchly poškozeným živým plotem kdovíkam. Robinson se pustil do odstraňování kamenů od jeskyně. Když uvolnil zavalený vchod, ozvalo se zevnitř volání: „Robin, Robin!“ Robinson se zaradoval. Jeho papoušek jako zázrakem pohromu přežil. V zadní části

jeskyně se zřítilo ze stropu několik velkých kamenů a Robinson měl hodně práce, než všechno v jeskyni i v jejím okolí dal do pořádku.

Večer znaveně usedl a snědl kus kozího sýra. Náhle uslyšel radostné mečení – běžely k němu všechny jeho kozy. Robinson se neubráníl dojetí, hladil je a hned jim sháněl krmení.

Další den pocítil při vstávání podivnou slabost, Když se postavil na nohy, zatočila se mu hlava. Třásl se zimou, třebaže bylo venku teplo. Uvědomil si, že má horečku. Musel si lehnout. Bolelo ho celé tělo, nemohl se ani hnout. Vzpomněl si na domov. Když byl jako chlapec nemocný, pečovala o něj maminka a všichni doma měli radost, když se začal uzdravovat. „Není nic horšího, než být osamělý v těžké nemoci. Kdybych teď zemřel, není tu nikdo, kdo by mě pohřbil a pomodlil se u mého hrobu,“ uvažoval Robinson smutně. Druhý den musel vstát a opatřit kozám krmení, ačkoli se necítil ani trochu lépe. „Nemám ani lék, který by mi pomohl,“ říkal si. Vzpomínal si, že na lodi léčili námořníky trpící horečkou chininovým práškem, který se dělal z kůry chininového stromu. Robinson na ostrově takový strom viděl, ale tehdy ho nenapadlo, že by lék mohl potřebovat. „Jestli se uzdravím, určitě si kůru přinesu, abych ji měl v případě potřeby po ruce,“ sliboval si.

Nemoc odcházela jen pomalu, ale protože byl Robinson mladý a otužilý prací, nakonec nad ní zvítězil.

